

Ar kūdikiai nėra per maži, kad būtų skiepijami ir kodėl reikia skiepyti vaikus?

Skiepijimo esmė – sužadinti kūdikio imuninės gynybos sistemas, nesukeliant žymesnių klinikinių požymių. Tam vartojamos vakcinos – natūralios substancijos, t. y. mikroorganizmai ar jų komponentai. Paskiepijus sužadinama visiškai natūrali imuninė reakcija, dauguma atvejų nesiskirianti nuo tos, kuri kyla sergant infekcine liga. Vaikai yra imunizuojami per kelis pirmuosius gyvenimo mėnesius, kadangi vakcinomis valdomomis ligomis užsikrečia būdami labai maži.

Kai vaikai užsikrečia vienu virusu, jie negali taip pat lengvai kovoti su kitais virusais ar bakterijomis. Pavyzdžiui, susirgę vėjaraupiais, vaikai yra jautresni bakterinėms infekcijoms (pvz., A grupės streptokokui). O tymais užsikrėtę vaikai yra jautresni bakterijoms sukeliančioms kraujo infekcijas (sepsiui). Vakcinose infekcijų sukėlėjai yra taip nuslopinti, kad jie negali susilpninti imuninės sistemos. Paskiepytiems vaikams negresia didesnė nei neskiepytiems vaikams kitų infekcijų (kalbama apie vakcinomis nekontroliuojamas infekcijas) rizika.

Kuomet bus užmiršta skiepų nauda ir žmonės nebesiskiepys, vis daugiau žmonių susirgs ir platins infekcijas kitiems. To pasekmė – padidėjęs sergamumas, mirtingumas, komplikacijų skaičius. Japonijos pavyzdys: 1974 m. Japonija sėkmingai įgyvendino kokliušo vakcinacijos programą, kuomet net 80 proc. japonų vaikų buvo paskiepyta šia vakcina. Tais metais buvo užregistruota tik 393 kokliušo ligos atvejų ir neužregistruotas nei vienas mirties atvejis. Tačiau praėjus keleriems metams pasklido gandai, jog vakcinuotis nuo kokliušo daugiau nebereikia, jog vakcina galimai nesaugi ir 1976 m. buvo paskiepyta tik 10 proc. vaikų. 1979 m. Japonija išgyveno didžiulę kokliušo epidemiją, kuomet buvo registruota 13 tūkst. susirgimų kokliušu ir net 41 mirties atvejis. 1981 m. vyriausybė pradėjo vakcinaciją nuo kokliušo ir šios ligos atvejų skaičius ženkliai sumažėjo.